

Arrest

nr. 288 422 van 3 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België als niet-belgeleide minderjarige vreemdeling binnen op 31 augustus 2019 en verzoekt op 2 september 2019 om internationale bescherming. Op 23 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt door verzoeker beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De commissaris-generaal trekt de beslissing in op 2 juni 2021, met het oog op bijkomend onderzoek. Op 30 maart 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Wardak, district Jalrez is het dorp Sia Petauw. Op 30 september 2021 werd je meerderjarig. Je bent Qizilbakhsh van etnische origine en een sjiitische moslim. Je bent de oudste zoon van een gezin van negen kinderen. Je ouders, broers en zussen verblijven in jullie dorp. Je hebt geregeld contact met je familie. Je vader is landbouwer. In Afghanistan liep je school tot de zevende graad. Na drie maanden in graad zeven, diende je te stoppen omdat je problemen kreeg met A.S. Hij was een man die geregeld naar jullie dorp kwam om landbouwproducten op te kopen. Je vermoedt dat hij banden heeft met de Taliban. Je moeder werd ernstig ziek en diende in Pakistan te worden geopereerd en daar regelmatig te worden behandeld. Je vader zocht naar geld om dit te kunnen bekostigen en vroeg zijn vrienden om hem geld te lenen. Op een dag zat je verdrietig aan de rivier te piekeren over je moeder. A.S. passeerde en vroeg je wat er aan de hand was. Je vertelde hem over je moeder en vroeg hem of hij geen geld kon lenen. A.S. zei hierop dat je vader dit met hem diende te bespreken. Je vader sprak met hem en A.S. was bereid geld te lenen. Er werd een contract afgesloten waarbij de malik, M.H., borg stond. Drie maanden later, op de terugweg naar huis, kwam je A.S. tegen. Hij sprak je over commandant A.P. die geregeld naar de takiakhana (shia moskee) kwam om er te logeren. Hij vroeg je om een snelkookpan mee te nemen de volgende keer dat commandant A.P. daar zou komen. Je vroeg of er eten zou inzitten of iets anders, maar hij zei je gewoon te doen wat hij vroeg. Hij vroeg je om er met niemand over te spreken. Twee dagen later begon hij weer over de snelkookpan. Je sprak hierover met je vader. Hij zei je dat je zoiets niet kon doen. Je vader belde naar A.S. en zei hem, dat hij hem wou spreken wanneer hij in het dorp was. Je vader zei tegen A.S. dat jij niet kon doen wat hij van je vroeg. A.S. zette zowel je vader als jou verschillende keren onder druk. Uiteindelijk zei je vader dat hij de lening zou terug betalen en dat hij maar iemand anders moest zoeken. Hierop begon A.S. je vader en jou te bedreigen. Je vader wilde niet in moeilijkheden komen en ging naar malik M.H. om hem op de hoogte te brengen en hem te vragen om de lening terug te betalen. Iemand heeft de zaak verkeerd gerapporteerd bij commandant A.P., die te horen kreeg dat jij en je vader hem wilden doden. Hierop kwam commandant A.P. met zijn mannen naar jullie huis. Hij drong erop aan dat hij jou kon spreken, maar je vader liet dat niet toe. A.P. wou je meenemen voor ondervraging. De ouderlingen waren ondertussen op de hoogte gebracht en kwamen tussen. Je vader vertelde commandant A.P. wat er was gebeurd, maar A.P. wilde hem niet geloven. Toen hij vernam van het plan met de snelkookpan van A.S. trok A.P. met zijn mannen naar diens woonplaats. A.S. was al op de hoogte van zijn komst en het kwam tot een schietpartij. In de avond kwam er een bericht van A.S. die het niet op prijs stelde wat jullie hadden gedaan. M.H. kwam 's nachts naar jullie huis met het bericht over de schietpartij en zei dat commandant A.P. niet geloofde dat jullie niets van plan waren geweest. Hij raadde je vader aan om zijn zoon in veiligheid te brengen. Iemand bracht je naar het huis van je grootvader in Maydan. Daar verbleef je nog een kleine maand. Je vader kreeg van zowel A.S. als van commandant A.P. dreigtelefoons met de bedoeling jou te overhandigen. Je vader meende dat het beter was om je uit het land te sturen. Hij liet niet toe dat je naar huis kwam omdat hij bang was dat A.S. en/of A.P. je zouden ontvoeren. Je verliet Afghanistan in de 3de of 4de maand van 1397 (mei-juni 2018). In België diende je op 02 september 2019 een vraag om internationale bescherming in. Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege A.S. en vanwege commandant A.P.

Je legt volgende documenten neer: je taskara, een oude taskara van je vader, een taskara van je moeder en twee pagina's van de paspoorten van je ouders (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij uw verzoek om internationale bescherming en ten tijde van je persoonlijk onderhoud dd. 04 januari 2021 een niet- begeleide minderjarig was. Op grond hiervan oordeelde het Commissariaat –generaal dat er ten aanzien van u bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangaande het parcours van je verzoek om internationale bescherming dient het volgende te worden meegegeven. Je diende op 02 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingzaken. Je verzoek werd op 22 januari 2020 overgemaakt aan het CGVS. Je werd een eerste keer uitgenodigd op 24 november 2020, maar het persoonlijk onderhoud kon niet doorgaan. Je werd een tweede keer uitgenodigd voor je persoonlijk onderhoud dat plaats vond op 04 januari 2021. Op 23 maart 2021 werd er door het CGVS een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing ging je op 23 april 2021 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 09 juni 2021 werd de beslissing van het CGVS ingetrokken door het CGVS met het oog op een bijkomend onderzoek door Cedoca aangaande het binnenlands conflict in je regio van herkomst. In augustus 2021 namen de Taliban de macht over in Afghanistan en werden de dossiers van Afgaanse verzoekers voor meer dan 6 maanden on hold gezet.

Er dient echter door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1 par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jou persoon een risico kan worden vermoed op een gegronde vrees voor vervolging, zijnde een persoonlijke vrees omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je roept een vrees in ten aanzien van commandant A.P. enerzijds en A.S. anderzijds, van wie je vermoedt dat hij banden heeft met de Taliban.

Wat dit laatste betreft dient te worden opgemerkt dat je bewering dat A.S. banden had met de Taliban, louter gebaseerd is op je vermoeden. Je stelt zelfs dat je dit niet zeker weet (CG p.8). Jij noch je familie hadden voordien, voor het probleem dat jullie met hem kregen, enig idee over de vermeende banden van A.S. met de Taliban. Van deze persoon weet je enkel dat hij een Pashtoen van de regio Kharbalang is (CG p.11). Jullie kenden hem enkel als een handelaar die landbouwproducten kwam opkopen in jullie dorp. Je vader was voldoende bekend met om hem een lening te vragen (CG p.9).

*Wat betreft de vraag van A.S. om een stoompan naar de Takiana Khana (shia moskee) te brengen bij een volgend bezoek van A.P. aan jouw dorp, dient te worden opgemerkt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je verklaringen terzake. Je **suggereert** dat A.S. je wilde inzetten om een aanslag te plegen op A.P. (CG p.9-10). Echter, je brengt onvoldoende concrete feiten aan om dit hard te maken.*

Zo is het vreemd dat je aan A.S. zou vragen of er in de snelkookpan eten zou zitten “of iets anders”, aangezien je geen vermoeden had van diens banden met de Taliban en/of persoonlijk probleem met A.P.. Volgens je eigen verklaring behoort het ook tot de geplogenheden om eten te brengen aan gasten in de moskee, een taak die aan de jongeren van het dorp toekomt (CG p.9-10). Niettegenstaande je vader A.S. zou hebben aangesproken over diens verzoek aan jou, blijven je verklaringen op dit punt vaag. Over het motief van A.S. hebben we het raden. In het gesprek met je vader zou hij louter gesteld hebben dat er problemen waren met A.P.. Je expliciet gevraagd om welke reden A.S. je een aanslag wilde laten plegen op A.P., haal je aan dat hij in jullie regio tegen de Taliban kwam vechten (CG p. 11). Hoewel uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er zware problemen waren met A.P., die door de overheid (voor de machtsovernamen van Taliban dd. Augustus 2021) ervan werd beschuldigd mensenrechten te hebben geschonden met name tegenover de Pashtoen bevolking, heb jij geen enkele weet van deze problemen. Immers, je gevraagd naar de reputatie van A.P. zeg je, dat er in jullie regio geen problemen waren met hem. Evenmin hoorde je over zijn daden in andere regio's (CG p.11). Het is weinig aannemelijk dat in de door jou geschetste context de vermeende banden van A.S. met de Taliban niet meer ter sprake zouden zijn gekomen.

Ook de tijds aanduiding van het aan jou gestelde verzoek is bijzonder vaag, namelijk je verklaart dat je de stoompan moest brengen “wanneer A.P. nog eens naar het dorp zou komen”.

Over A.P. stel je dat hij soms voor ceremonies naar de moskee van jullie dorp kwam en er soms verbleef. Ook kwam hij M., commandant van de ALP (Afghan Local Police) ter hulp wanneer die de strijd met de Taliban niet aankon (CG p.10). Uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt effectief dat de (illegale) groep van A.P. de ALP ter hulp schoot in de regio. Echter, uit deze informatie

blijkt ook, dat sinds begin 2018 het districtscentrum van Jalrez helemaal omsingeld was door de Taliban, in die mate dat er door de ALP geen hulp meer kon worden ingeroepen voor steun vanuit Kabul, wat vóór 2018 wel nog het geval was. De Taliban hadden met name de weg in Takana ingepalmd. Dit dorp geef je aan als een buurdorp (CG p.6) en ligt enkele kilometers ten noorden van jouw dorp. In december 2019 behoorde jouw dorp, Sia Petauw, tot één van de drie frontlijnen waar de ALP strijd voerden met de Taliban.

In het licht van deze volatiele context is het weinig aannemelijk dat anno 2018, jaar waarin je vertrokken bent, commandant A.P. in de moskee van jullie dorp aan een ceremonie zou deelnemen. Je haalt in je verklaringen geen concrete ceremonie aan. Ook je verklaring dat A.S. je zou hebben opgedragen een snelkookpan te brengen wanneer A.P. een volgende keer naar jullie dorp zou komen, is bijzonder vaag, indien het werkelijk de bedoeling was om een aanslag te plegen op A.P.. Hierbij moet toch in overweging worden genomen dat bij een dergelijke aanslag, ook dorpsbewoners zouden kunnen worden geraakt. Dat A.S. zichzelf zo zou compromitteren bij de mensen met wie hij handel drijft, is weinig geloofwaardig. Dat hij jou en je vader meermaals onder druk zou hebben gezet en zou bedreigd hebben, is dan ook niet overtuigend.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat je tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft niet echt te weten wat er werkelijk in de snelkookpan zat, je vroeg immers aan A.S. of er eten inzat of iets anders maar hij antwoordde niet op je vraag en hij zei je die snelkookpan gewoon mee te nemen naar de takiakhana, terwijl uit je relaas bij DVZ integendeel blijkt dat je daar in weinig omfloerste bewoordingen verklaarde dat A.S. jullie vroeg een snelkookpan met explosieven binnen te brengen (CG p.9, DVZ, vragenlijst vraag 3.5). Dergelijke incoherente verklaringen werpen een bijkomende smet op je geloofwaardigheid.

Zelfs gesteld, dat A.S. snode plannen had, wat onvoldoende is aangetoond, dan nog is de rest van je relaas onvoldoende geloofwaardig, zoals onderstaand uiteengezet.

Je verklaart dat je vader vreesde in de problemen te komen en zich tot de dorpsoudste M.H. wendde, die ook borg had gestaan voor de lening (CG p. 9). Je vader zou hem verteld hebben van het verzoek van A.S. en gevraagd hebben de lening terug te betalen om uit de problemen te blijven. Wat de dorpsoudste heeft geantwoord aan je vader weet je niet (CG p.14). Vervolgens zou iemand, jullie weten niet wie, de zaken verkeerd hebben voorgesteld bij A.P. die te horen kreeg dat jij en je vader hem wilden vermoorden. Je verklaringen terzake overtuigen niet. Het is immers meer dan aannemelijk dat de dorpsoudste zelf, eventueel via een tussenpersoon, A.P. op de hoogte zou brengen van een dergelijk plan. Dat je oppert dat misschien A.S. zelf de verkeerde boodschap zou hebben doorgegeven (CG p.10) is bijzonder merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van je verklaring zeker niet ten goede. Je verklaart dat A.P. de verkeerde boodschap heeft gekregen en woedend met zijn mannen aan jullie huis verscheen (CG p.10), om jou en je vader te ondervragen. Je vader zou niet hebben toegestaan dat A.P. met jou sprak, wat tot een hevige ruzie heeft geleid. Je verklaart dat de ouderlingen zijn tussengekomen en samen met je vader aan A.P. uitleg hebben gegeven over de ware toedracht (CG p.10 en p.13), maar A.P. zou dit niet hebben geloofd. Er werd je gevraagd om welke redenen A.P. je vader en de ouderlingen niet geloofde (CG p.13). Als verklaring stel je dat A.P. zou hebben gezegd dat indien jullie geen kwaad zinnens waren, om welke redenen jullie hem dan niet zelf op de hoogte hadden gebracht in plaats van dat hij het via derden had moeten horen (CG p.13). Je uitleg overtuigt onvoldoende. Immers, het lijkt weinig aannemelijk dat iemand als A.P. überhaupt rechtstreeks zou kunnen gecontacteerd worden door een willekeurige dorpsbewoner. Je vader had bovendien de normale gang van zaken gerespecteerd en het dorpshoofd ingelicht. De ouderlingen bleken ook over voldoende gezag te beschikken om A.P. en zijn mannen die dag te laten vertrekken en voor te stellen om een andere dag samen te zitten om de zaak uit te klaren (CG p.13). Je gevraagd of dit ook effectief is gebeurd, zeg je dat dit niet het geval was aangezien A.P. naar het huis van A.S. trok om hem te arresteren (CG p.13), wat overigens niet is gelukt (CG p.12). Vervolgens zou A.P. wel telefonisch bedreigingen hebben geuit aan het adres van je vader, in de dagen dat jij in Maydan verbleef bij je grootvader. En ook A.S. zou je vader hebben bedreigd en hebben gesteld dat hij jou moest voorleiden (CG p.12).

Echter, je gevraagd of je vader nog problemen heeft met deze personen, stel je eerst dat dit niet het geval is (CG p. 12). Een weinig later verklaar je dat je niet weet of je vader momenteel nog problemen heeft met één van de genoemde personen (CG p.12). Dit mag toch verbazen aangezien A.P. gekend staat om zijn wreedheid (zie documentatie toegevoegd aan het administratieve persoon). Indien hij ervan zou overtuigd zijn dat jij en je vader betrokken waren bij een plan om hem te doden, hij met andere woorden de versie van je vader en de ouderlingen niet zou hebben geloofd, dan is het niet aannemelijk dat deze persoon geen verdere actie zou hebben ondernomen ten aanzien van je vader. Bovendien is het bevreemdend

dat je er geen weet van hebt dat A.P. gearresteerd werd door de overheid (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat dit gebeurde nadat je in de zomer van 2018 het land had verlaten, de arrestatie was in november 2018, doet geen afbreuk. Immers, als je als familie een vijand als A.P. hebt, dan zal je wel weten of die werd gearresteerd, vooral omdat dit tot zeer grote protesten heeft geleid. Weken ervoor had de NDS (National Directorate of Security) als geprobeerd hem te arresteren na een incident in de provincie Ghor. Er kan worden verwacht dat dit toch eens ter sprake zou zijn gekomen in een gesprek met je vader.

Wat A.S. betreft heb je er evenmin een idee van of je vader nog door hem wordt bedreigd. Echter, indien hij werkelijk bij de Taliban was betrokken, en zelfs voldoende vuurkracht zou hebben gehad waardoor hij niet kon worden gearresteerd (CG p.12), dan is het weinig waarschijnlijk dat hij het zomaar zou laten passeren dat je vader zijn plannetje heeft verklapt aan het dorpshoofd, met als gevolg dat zijn huis zou zijn aangevallen door A.P.. Je weet niet of je vader nog werd bedreigd door A.S., maar verklaart dat de Taliban recent jullie regio hebben ingenomen en een deel van de qala van je grootvader hebben opgeblazen (CG p.13). Er kan worden aangenomen dat dit gebeurde in de strijd en niet persoonlijk was gericht aangezien je grootvader in Maydan verblijft. Hoewel je verklaart dat de qala van je grootvader in jullie dorp bij een recente aanval gedeeltelijk werd vernield, moet worden vastgesteld dat je verklaarde dat je grootvader vaderszijde reeds geruime tijd overleden is (CG p.7). Uit je verklaringen blijkt niet dat deze qala nog bewoond was. Bovendien verklaar je dat je grootouders moederszijde, twee ooms moederszijde en vier tantes moederszijde woonachtig zijn in Maydan, de regio Mamaki (CG p.7). Je hebt voor je vertrek een maand bij je grootvader verbleven en daar geen persoonlijke problemen gehad (CG p. 10 en p. 12).

Je werd ermee geconfronteerd dat het moeilijk te begrijpen is dat je vader rustig in het dorp zou zitten, aangezien je verklaarde dat A.S. zowel jou als je vader onder druk had gezet om de stoompan aan te bieden aan A.P., dat ook je vader door hem werd bedreigd werd, en dat het je vader was die naar het dorpshoofd is gestapt om het plan te verklappen. Er werd je bijgevolg gevraagd om welke redenen jij meer risico zou lopen dan je vader. Je antwoorden zijn onvoldoende verklarend en overtuigen niet. Zo stel je dat A.S. het als eerste aan jou had gevraagd, dat jij diegene was die de taak op zich had moeten nemen, aangezien het tot de taken van de jongere behoort. Echter, met al de acties die je vader volgens jouw verklaringen heeft ondernomen in deze zaak, is het niet aannemelijk dat hij geen problemen zou hebben en de bedreiging louter ten aanzien van jou zou gelden.

Uit het bovenstaande volgt dat je zowel je vrees voor vervolging vanwege commandant A.P. als vanwege A.S. onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. Bovendien is sinds de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 de situatie ernstig gewijzigd. Het is weinig aannemelijk dat een figuur als A.P. nog naar jouw regio zou komen, aangezien hij zelf afkomstig is van Behsoud en naar je regio kwam om de overheid bij te staan. Behalve met A.S., van wie je niet aantoonde dat hij effectief Taliban was, haalde je geen andere problemen aan met de Taliban. Aangezien je verklaarde een Shia-moslim te zijn, werd je gevraagd of er in jullie dorp problemen waren om jullie godsdienst te belijden, wat je ontkende (CG p. 8). Je verklaarde dat jullie een eigen moskee hadden, waar naast de weinige Qizilbakhsh, ook Hazara en Seyyeds naartoe gaan (CG p.7). In je dorp wonen hoofdzakelijk Hazara. Je vermeldt in verband hiermee geen specifieke problemen in je regio, wél vermeld je problemen in andere regio's waarbij Shia die onderweg waren naar andere provincie uit de wagens werden gehaald en gedood werden.

Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg wordt je de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Het CGVS is er zich van bewust dat je persoonlijk onderhoud plaatsvond dd. 04 januari 2021 en dus voordat de Taliban de macht gegrepen heeft in augustus 2021. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat je individuele situatie dermate gewijzigd is dat je hierdoor een nood aan internationale bescherming hebt, kan er redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar je geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op je persoonlijke situatie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u neergelegde taskara en kopies van ID-documenten van uw ouders zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 17 mei 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker vraagt om door de Raad te worden gehoord. Hij wenst tijdens dit verhoor onduidelikheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen recht te zetten. Hij heeft de indruk dat hij is misbegrepen door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

3.1.2. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat hij tevens de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ziet vooreerst niet in hoe hij elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn persoonlijk onderhoud vond immers plaats voor de machtsovername. De eerste negatieve beslissing van de verwerende partij werd ingetrokken voor de machtsovername. Het was volgens verzoeker dus in eerste instantie aan de verwerende partij om aan te geven wat van hem verwacht werd. Bovendien is de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onduidelijk en is het geen evidentie om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen. Het behoorde volgens verzoeker aan de verwerende partij toe om hem hieromtrent uit te nodigen, hetzij schriftelijk, hetzij via een nieuw gehoor.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij werpt op dat uit de diverse gehoorverslagen blijkt dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd en steeds de waarheid heeft verteld.

Verder meent verzoeker dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij meent tevens dat, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas na een minutieus vergelijken van de verklaringen zouden kunnen worden gevonden en dat, in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van zijn asielrelaas raken en helemaal niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten.

Vervolgens gaat verzoeker in op door de verwerende partij ongeloofwaardig geachte vrees ten aanzien van commandant A.P. Hij betoogt in dit verband als volgt:

“Verwerende partij wijst erop dat uit “objectieve informatie “ zou blijken dat het weinig aannemelijk zou blijken dat A.P. zou deelnemen aan een ceremonie in het dorp van verzoeker. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat dit geenszins blijkt uit objectieve informatie dat de toegang tot het dorp van verzoeker niet toegankelijk zijn geweest. Het dorp van verzoeker ligt op één van de drie frontlijnen, doch het was nog steeds mogelijk om hulp in te roepen vanuit Kabul. De weg in Takana was inderdaad ingepalmd, doch deze weg ligt enkele kilometers verder. Verzoeker ziet dan ook niet in waarom dit A.P. zou hebben weerhouden om aanwezig te zijn op een ceremonie.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet wist dat A.P. gearresteerd was geworden. Verzoeker wijst erop dat deze arrestatie gebeurde tijdens zijn vlucht. Verzoeker was op die moment bezig met het overleven. Bovendien was verzoeker afhankelijk van zijn familie met betrekking tot informatie over zijn regio. Verzoeker heeft dit naar aanleiding van de bestreden beslissing nagevraagd bij zijn vader. Zijn vader gaf aan dat hij zijn zoon niet wou belasten met dit nieuws. Anderzijds wees de vader erop dat de arrestatie van zeer korte duur was. Enkele dagen na zijn arrestatie werd hij terug vrijgelaten. De storm die was gerezen naar aanleiding van de arrestatie van A.P. was dan ook zeer snel gaan liggen. Verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker in permanent contact stond met zijn familie toen hij onderweg was. De realiteit is totaal anders. De contacten zijn kort, vaak is er gedurende bepaalde dagen tot weken geen contact. Dat de vader van verzoeker hem hierover niet heeft geïnformeerd is dan ook begrijpelijk. De arrestatie van A.P. had reeds al zijn belang verloren. De situatie bleef als voorheen.

Verwerende partij verwijt verzoeker een gebrek aan kennis over A.P. Verwerende partij schijnt te vergeten dat verzoeker op het ogenblik van de problemen amper 15 jaar was. Op dat ogenblik was A.P. eens bekend. Verzoeker heeft de troepen van A.P. wel gezien, toen zij met half open trucks naar zijn dorp kwamen. Verzoeker weet dat A.P. zich in het begin richtte tegen de KUCHI's. Later werd de TALIBAN geviseerd. Verzoeker wijst erop dat hij geen kennis heeft van de wreedheden die door hem werden gepleegd. De leefwereld van verzoeker had geen uitstaans met de strijdende partijen. Verzoeker (en bij uitbreiding zijn familie) poogden om buiten het strijdgewoel te blijven en waren in eerste instantie bezig met het overleven...

Verwerende partij verwijt verzoeker geen concrete ceremonie te hebben aangegeven. Verzoeker wijst erop dat dit hem niet werd gevraagd. Verzoeker wijst erop dat dit een ceremonie betrof ter ere van de kleinzoon van de profeet. Deze ceremonie duurt 10 à 12 dagen en wordt in principe na de winter gehouden tijdens de Heilige maand.

Verzoeker nam ondertussen contact op met zijn vader met betrekking tot de feiten die zich voordeden na het bekend worden van de opdracht die aan verzoeker werd gegeven. De vader van verzoeker kan enkel maar het relaas van verzoeker bevestigen. Verzoeker wijst erop dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt, zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie.

Evenmin kan zomaar gesteld worden dat aan de interpretaties van verwerende partij meer waarde kan worden gehecht dan aan de uitleg die door verzoeker werd gegeven."

Verzoeker is voorts van mening dat hij een risicoprofiel heeft, gebaseerd op het beroep van zijn vader. Zo wordt zijn vader geassocieerd met de Afghaanse overheid en zijn broer met een ongewilde buitenlandse aanwezigheid.

Daarnaast betoogt hij dat er ook een kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig is, dat de drempel voor het aannemen van de vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen en dat een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt of dat minstens moet worden vastgesteld dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden.

Vervolgens is verzoeker van mening dat hij dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de taliban en binnen de gemeenschap. Hij verwijst naar de definitie van sociale groep van de UNHCR *Guidelines* en stelt dat de gepercipieerde verwestering er enerzijds duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen anderzijds bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. *Asylos* beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als '*targeted groups*' door de taliban. Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de taliban. In een studie van F. Stahlmann uit 2019 wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden. Hij oppert voorts, onder verwijzing naar rechtsleer, dat naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen hun gemeenschap worden gezien als 'besmet', er ook een '*stigma of failure*' bestaat, waardoor ze het risico lopen slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Verder betoogt hij dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Verzoeker meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipuleert dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 bijzonder precair is, verwijst naar de standpuntnota van het UNHCR over terugkeer van 17 augustus 2021 en stelt dat niet kan worden voorbijgegaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land en dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en maakt dit een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker specificeert dat de gehele provincie Wardak, van waar hij beweert afkomstig te zijn, als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en hij verwijst daarvoor naar een rapport van het voormalige EASO van september 2021 en naar het reisadvies dat heden van kracht is op Afghanistan. Hij is van mening dat de verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn district, dat, net als ook omliggende districten, onder de controle van de taliban staat. Hij wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit Wardak, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient volgens verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoeker wijst er verder op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij meent het risico te lopen ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof en wijst op zijn huidige bestaan, meer bepaald dat hij op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de Belgische samenleving. Indien hij zou worden teruggewezen naar Afghanistan zal dit, zo stelt verzoeker, tevens een zodanige psychologische ontreddeking bij hem teweegbrengen bij hem en een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is. Verzoeker besluit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, gelet op de hoger beschreven veiligheidssituatie, zijn afkomst uit Wardak, het gegeven dat hij bijna vier jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, samen genomen, maken dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

3.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde verder onderzoek te doen alvorens een beslissing te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Op 20 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

3.2.3. Op 24 maart 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over met daarbij gevoegd de paspoorten en visa van zijn familieleden voor Iran.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. In de mate dat verzoeker in de ontwikkeling van zijn middel opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoeker roept bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, een vrees in ten aanzien van commandant A.P. enerzijds en ten aanzien van A.S. anderzijds, van wie hij vermoedt dat hij banden heeft met de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker zowel zijn vrees ten aanzien van A.P. als ten aanzien van A.S. onvoldoende aannemelijk gemaakt. Vooreerst is (i) verzoekers bewering dat A.S. een handelaar die landbouwgronden kwam opkopen in verzoekers dorp en bij wie zijn vader geleend had, banden had met de taliban louter gebaseerd op zijn vermoeden. Wat betreft de vraag van A.S. om een stoompan naar de shia moskee te brengen bij een volgend bezoek van commandant A.P. aan verzoekers dorp (ii) brengt verzoeker onvoldoende concrete feiten aan om hard te maken dat A.S. hem wou inzetten om een aanslag te plegen op A.P. Zo is het (a) vreemd dat verzoeker aan A.S. zou vragen of er in de snelkookpan eten zou zitten of iets anders, is het raden naar het motief van A.S. om een aanslag te willen laten plegen op commandant A.P. en is het in de door verzoeker geschetste context vreemd dat de vermeende banden

van A.S. met de taliban niet meer ter sprake zouden zijn gekomen. Verder (b) is ook de tijdsaanwijzing van het aan verzoeker gestelde verzoek bijzonder vaag, waar hij verklaart dat hij de stoompan moest brengen "*wanneer A.P. nog eens naar het dorp zou komen*". Voorts (c) is het in het licht van de toen volatiele context weinig aannemelijk dat anno 2018, het jaar waarin verzoeker vertrokken is, commandant A.P. in de moskee van zijn dorp aan een ceremonie zou deelnemen. Bovendien (d), indien het werkelijk de bedoeling was dat verzoeker een aanslag zou plegen op A.P., zouden hierbij ook dorpsbewoners kunnen worden geraakt, wat A.S. zou kunnen compromitteren bij de mensen met wie hij handel drijft, waardoor het dan ook niet overtuigend is dat A.S. verzoeker en zijn vader meermaals onder druk zou hebben gezet en zou bedreigd hebben. Volledigheidshalve (e) wordt hieraan toegevoegd dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangeeft niet echt te weten wat er werkelijk in de snelkookpan zat, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat A.S. hem vroeg een snelkookpan met explosieven binnen te brengen en dat dergelijke incoherente verklaringen een bijkomende smet werpen op zijn geloofwaardigheid. Zelfs gesteld dat A.S. snode plannen had, wat onvoldoende is aangetoond, dan nog (iii) is de rest van verzoekers relaas onvoldoende geloofwaardig. Zo lijkt het (a) weinig aannemelijk dat iemand als A.P. rechtstreeks zou kunnen worden gecontacteerd door een willekeurige dorpsbewoner die vertelde dat verzoeker en zijn vader een aanslag op hem wilden plegen. Zijn vader had bovendien de normale gang van zaken gerespecteerd en het dorpshoofd ingelicht. Verder (b), indien A.P. ervan zou overtuigd geweest zijn dat verzoeker en zijn vader betrokken waren bij een plan om hem te doden, is het niet aannemelijk dat deze geen verdere actie zou hebben ondernomen tegen verzoekers vader na verzoekers vertrek. Bovendien (c) is het bevreemdend dat verzoeker er geen weet van heeft dat A.P. gearresteerd werd door de overheid in november 2018, zeker omdat dit tot zeer grote protesten heeft geleid. Wat A.S. betreft (e), heeft verzoeker er evenmin een idee van of zijn vader nog door hem wordt bedreigd. Het is weinig waarschijnlijk dat A.S. zomaar zou laten passeren dat zijn vader zijn plan om A.P. te vermoorden aan het dorpshoofd heeft verklapt. Tot slot (f) zijn verzoekers antwoorden op de vraag waarom hij meer dan zijn vader risico zou lopen onvoldoende verklarend en overtuigend en is het, met al de acties die zijn vader zou ondernomen hebben in deze zaak, niet aannemelijk dat hij geen problemen zou hebben en dat de bedreiging louter ten aanzien van verzoeker zou gelden. Bovendien (iv) is sinds de machtsovername door de taliban de situatie ernstig gewijzigd en is het weinig aannemelijk dat een figuur als A.P. nog naar verzoekers regio zou komen, aangezien hij zelf afkomstig is uit Behsoud en naar verzoekers regio kwam om de overheid bij te staan. Verzoeker haalde (v), behalve met A.S., geen andere problemen aan met de taliban. Verder (vi) wordt gesteld dat, ofschoon verzoeker werd gehoord voor de machtsovername, verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht die aantonen dat de machtsovername een concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Tot slot kunnen de door verzoeker voorgelegde documenten (vii) de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3.3.7.2. Verzoekers verzoek om opnieuw te worden gehoord door de Raad om "*onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren gerezen zijn, recht te zetten*" en omdat hij de indruk heeft dat hij is "*misbegrepen*" door beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. De procedure voor de Raad verloopt, overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, schriftelijk. Het afnemen van een gehoor van verzoeker door de Raad is niet voorzien in de geldende regelgeving. Verzoeker had overeenkomstig voormelde bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige "*onduidelijkheden*" recht te zetten en om aan te geven op welke wijze zijn verklaringen verkeerd begrepen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de door hem afgelegde verklaringen en wat er volgens hem verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers vraag om te worden gehoord door de Raad klemmt met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij alles verteld heeft wat hij wist.

3.3.7.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad het omstandige oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging, noch ten aanzien van commandant A.P., noch ten aanzien van A.S., van wie hij vermoedt dat hij banden met de taliban had, aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht tot de niet

aannemelijkheid van het asielrelaas wordt besloten, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen en in zijn vrees voor A.S. en A.P., het poneren dat hij steeds de waarheid en alles heeft verteld wat hij wist en het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

3.3.7.4. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad over het feit dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om internationale bescherming te weigeren en naar de artikelen 198 en 199 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van het UNHCR, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verder hoeft het geen betoog dat verzoeker, door louter te stellen dat hij steeds de waarheid heeft verteld en dat hij alles heeft verteld wat hij wist, de vaststellingen van de bestreden beslissing niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

3.3.7.5. Waar hij verder in het verzoekschrift nog benadrukt dat eventuele kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing is gesteund op onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in hoofde van verzoeker met betrekking tot de relevante elementen van zijn relaas. Het is het geheel van deze terechte en pertinente vaststellingen die de Raad doen besluiten dat verzoekers zijn vrees niet voldoende aannemelijk heeft weten te maken. Verzoeker licht overigens geenszins toe welke de voormelde kleine tegenstrijdigheden dan wel zijn. Waar verzoeker nog meent dat de aangehaalde incoherenties *"geenszins de kern van zijn asielrelaas raken"*, vraagt de Raad zich af wat dan wel de kern van zijn asielrelaas raakt. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder evenwel de vastgestelde incoherenties, onwaarschijnlijkheden en vaagheden, die steun vinden in het administratief dossier en die wel degelijk de kern van zijn asielrelaas betreffen, te ontkrachten.

3.3.7.6. Waar verzoeker, zonder enige verdere verduidelijking, louter opwerpt dat door het commissariaat-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, geacht worden van determinerende invloed geweest te zijn op zijn verdere leven en lagen ten grondslag van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, zodat deze, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen en in verzoekers geheugen te zijn gegrift. De jeugdige leeftijd vormt geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van verzoeker, die op veertienjarige leeftijd zijn land verliet, mocht wel degelijk worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

3.3.7.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Aan verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen kwam, werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal, in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer* van het commissariaat-generaal, werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene

vragen gesteld omtrent zijn verblijfs- en levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hiertoe in staat was. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongere de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

3.3.7.8. In het verzoekschrift gaat verzoeker slechts in op bepaalde van de (deel)overwegingen in de bestreden beslissing die nopen tot het besluit dat verzoeker zijn vrees jegens commandant A.P. niet aannemelijk weet te maken.

In verband met de overweging in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat A.P. in 2018 zou deelnemen aan een ceremonie in zijn dorp, werpt verzoeker op dat geenszins uit objectieve informatie blijkt dat de toegang tot zijn dorp niet toegankelijk zou zijn geweest. Zijn dorp ligt op één van de drie frontlijnen, maar volgens verzoeker was het steeds mogelijk om hulp in te roepen vanuit Kabul. De weg in Takana was inderdaad ingepalmd, doch deze weg ligt kilometers verder. Verzoeker ziet dan ook niet in waarom dit A.P. zou hebben weerhouden om aanwezig te zijn op een ceremonie.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de groep van commandant A.P. de *Afghan Local Police* ter hulp schoot in verzoekers regio, maar dat sinds begin 2018 het districtscentrum van Jalrez helemaal omsingeld was door de taliban, in die mate dat er door de *Afghan Local Police* geen hulp meer kon worden ingeroepen voor steun vanuit Kabul, wat voor 2018 wel nog het geval was. De taliban hadden de weg in Takana ingepalmd. Waar verzoeker opwerpt dat Takana, een buurdorp van verzoeker, kilometers verderop ligt, maakt hij nog niet aannemelijk dat A.P. in die periode naar zijn dorp kon komen, dat tot één van de drie frontlijnen behoorde waar de *Afghan Local Police* strijd voerde met de taliban. Nog in de veronderstelling dat de toegang tot verzoekers dorp in de beweerde periode toegankelijk zou zijn geweest, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat A.P. in 2018 aan een ceremonie in de moskee van zijn dorp zou hebben deelgenomen. Bovendien verduidelijkt verzoeker tijdens zijn verklaringen niet om welke concrete ceremonie het dan wel zou zijn gegaan. Waar verzoeker opwerpt dat hem dit niet werd gevraagd, bemerkt de Raad dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoeker dat hem dit niet werd gevraagd niet dienstig. Waar hij in het verzoekschrift *post factum* verduidelijkt dat het om een ceremonie gaat ter ere van de kleinzoon van de profeet, die tien tot twaalf dagen duurt en die in principe na de winter wordt gehouden tijdens de Heilige Maand, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee nog niet aannemelijk maakt dat het, gelet op toentertijd geldende specifieke volatiele context, weinig aannemelijk is dat A.P. naar zijn dorp zou komen om aan deze ceremonie deel te nemen.

Waar verzoeker aanvoert dat hem niet kan worden verweten niet op de hoogte te zijn geweest van de arrestatie van A.P. in november 2018 omdat hij toen op de vlucht was en afhankelijk was van zijn familie voor informatie over zijn regio die hem hierover niets vertelden omdat ze hem niet wouden belasten met dit nieuws, merkt de Raad op dat de arrestatie van één van de protagonisten in verzoekers asielrelaas allesbehalve een *fait divers* was en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn vader hem hiervan op de hoogte zou hebben gesteld, ook al was de arrestatie maar van korte duur. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat de arrestatie van A.P. tot zeer grote protesten leidde en dat de NDS weken voor de arrestatie al had geprobeerd om hem te arresteren na een incident in de provincie Ghor. Dat de nakende en daadwerkelijke arrestatie van A.P. niet ter sprake zou zijn gekomen tijdens de gesprekken die verzoeker met zijn vader had nadat verzoeker het land had verlaten en onderweg was naar Europa, kan niet worden aangenomen.

In verband met de in de bestreden beslissing gedane overwegingen over het gebrek aan kennis over A.P., werpt verzoeker op dat hij toen nog maar vijftien jaar was, dat A.P. toen nog niet eens bekend was en dat hij geen kennis had over de wreedheden die door hem werden gepleegd. Verzoeker kan zich niet achter zijn leeftijd en louter beweerde gebrek aan kennis over A.P. verschuilen om te verschonen waarom hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat er in zijn regio geen problemen waren met A.P. en dat hij niet had gehoord over zijn daden in andere regio's. Uit de objectieve informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat er in de periode van de door verzoeker geschetste feiten zware problemen waren met A.P. die door de voormalige overheid ervan werd beschuldigd mensenrechten te hebben geschonden, met name tegenover de Pashtoun bevolking. Dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Afghanistan niet op de hoogte zou zijn geweest van de problemen die A.P. veroorzaakte, verklaart nog niet waarom

hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud twee jaar later er nog steeds niet in slaagde hierover verdere duidelijkheid te verstrekken. Wat er ook van zij, verzoeker bleef in gebreke te duiden waarom A.S., van wie hij slechts vermoedde dat deze banden had met de taliban, het op A.P. zou hebben gemunt en aan hem en zijn vader de opdracht gaf om een aanslag op A.P. te plegen en laat deze pertinente overweging in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid.

Door verder eenvoudigweg op te werpen dat zijn vader inmiddels zijn relaas bevestigd heeft en dat de verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van feiten maakt, zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie, slaagt verzoeker er niet in de veelvuldige terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

3.3.7.9. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker niet in het minst ingaat op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoeker zijn vrees ten aanzien van A.S. niet aannemelijk heeft gemaakt, dat moeilijk te begrijpen valt waarom verzoekers vader na zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend, dat sinds de machtsvername door de taliban het weinig aannemelijk is dat een figuur als A.P. nog naar zijn regio zou komen en dat hij behalve met A.S., van wie hij aantoonde dat hij effectief taliban was, geen andere problemen met de taliban aanhaalde. Bij gebrek aan dienstig verweer blijven deze motieven dan ook onverminderd gelden, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.7.10. De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde taskara en de kopieën van identiteitsdocumenten van zijn ouders geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

3.3.7.11. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij een risicoprofiel heeft, gebaseerd op het beroep van zijn vader, die wordt geassocieerd met de Afghaanse overheid en dat zijn broer wordt geassocieerd met een ongewilde buitenlandse aanwezigheid, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf dat zijn vader landbouwer is (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 15a en notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Waar verzoeker thans voor het eerst en zonder enige verdere concretisering voorhoudt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn vaders beroep, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet enkel een blote bewering betreft, maar ook volledig in tegenstrijd is met zijn eerdere verklaringen.

Dat hij een risicoprofiel zou hebben omdat zijn broer wordt geassocieerd met een ongewilde buitenlandse aanwezigheid is niet meer dan een blote bewering en hiermee vermag verzoeker geenszins aan te tonen dat hij een risicoprofiel zou hebben.

3.3.7.12. Verzoeker, meerderjarig, kan evenmin worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift oppert dat er een kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig is.

3.3.7.13. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.14. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Hij betoogt dat gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Afghanen die zich identificeren met westerse waarden kunnen het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro- regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting*

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker hekelt dat hij niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban. Verzoeker werd gehoord op 4 januari 2021 waarna de commissaris-generaal op 23 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam die op 2 juni 2021 werd ingetrokken. Op 30 maart 2022 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing zonder verzoeker opnieuw te horen.

De machtsovername door de taliban in augustus 2021 is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is. Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het licht van deze machtsovername een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 4 januari 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker op zich niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, daartoe individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt is de Raad er immers toe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij zelf niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij reeds meer dan drie jaar in België verblijft, met name sinds 2019, wijst hij op zijn jonge leeftijd, waardoor hij erg beïnvloedbaar was en stelt hij dat kan worden aangenomen dat hij zich onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen

heeft gemaakt, dat hij afkomstig is uit een ruraal, conservatief milieu in de provincie Wardak en dat het moeilijk zal zijn voor hem om zich aan te passen aan de regels die de taliban opleggen. In zijn aanvullende nota werpt verzoeker tevens op dat zijn familie thans in Iran verblijft.

Waar hij bij zijn aanvullende nota de paspoorten van zijn familie en hun visa voor Iran voegt, merkt de Raad op dat het gaat om toeristenvisa, afgeleverd in juni 2021, en dat hieruit niet kan worden uitgemaakt om welke reden zij Afghanistan zouden hebben verlaten, noch wordt dit *in concreto* toegelicht in de aanvullende nota, of dat zij nog steeds in Iran zouden verblijven. Verzoeker verduidelijkt ter terechtzitting evenwel dat zijn familie eerst naar Kabul was gevlucht daar de taliban hen hadden gevraagd hun streek te verlaten omdat ze shia zijn, dat ze ook in Kabul problemen kenden en dat ze daarom naar Iran zijn vertrokken waar ze nu reeds een tiental maanden verblijven en hij aldus geen netwerk meer heeft in Afghanistan. Hij stelt voorts dat in de media is verschenen dat “*commandanten tegen hen zijn*”, zowel omwille van hun geloof als hun taal.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen ter terechtzitting op het eerste gezicht doorleefd voorkomen.

De Raad stipt aan dat verzoeker Qizilbakhsh van etnische origine is en dat hij een sjiiitische moslim is. Uit het EUAA rapport *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022 blijkt dat de Qizilbakhsh minderheid Dari spreekt en van Turkse afkomst is en dat ze zich vooral ophouden in stadscentra en in Kabul (p. 142).

De etnische oorsprong en religie van verzoeker wordt door de verwerende partij niet betwist en verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud summier bevraagd over zijn origine en religie. In de bestreden beslissing wordt bij de beoordeling ten gronde niet ingegaan op verzoekers etnische origine en in verband met zijn religie wordt slechts het volgende gesteld: “*Aangezien je verklaarde een Shia-moslim te zijn, werd je gevraagd of er in jullie dorp problemen waren om jullie godsdienst te belijden, wat je ontkende (CG, p. 8). Je verklaarde dat jullie een eigen moskee hadden, waar naast de weinige Qizilbakhsh, ook Hazara en Seyyeds naartoe gaan (CG, p. 7). In je dorp wonen hoofdzakelijk Hazara. Je vermeldt in dit verband geen specifieke problemen in je regio, wél vermeld je problemen in andere regio’s waarbij Shia die onderweg waren naar andere provincie uit de wagens werden gehaald en gedood werden.*”, zonder dat hierbij een beoordeling werd gemaakt, rekening houdend met de machtsovername door de taliban.

In de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023 (p. 82), waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, wordt een risicoanalyse aanbevolen voor sjiiitische moslims op basis van de individuele omstandigheden van een verzoeker. In deze EUAA *Country Guidance*, alsook in het voormelde rapport *Afghanistan Targeting of Individuals* (p. 143) wordt ook gesteld dat andere sjiiitische groepen dan de Hazara’s het slachtoffer geworden zijn van doelgerichte aanvallen, zowel voor als na de machtsovername. Zo werden sommige sektarische aanvallen tegen sjiiitische moslims gepleegd in niet door Hazara’s gedomineerde regio’s. Bij het beoordelen van het individueel risico moet volgens de *Country Guidance* rekening worden gehouden met de regio van herkomst en of ISKP daar operationele capaciteit heeft.

In de aanvullende nota van het commissariaat-generaal van 20 maart 2023 wordt hier verder op in gegaan als volgt: “*Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.*”

Hieruit blijkt dat ISKP een sterkere aanwezigheid heeft in het oosten en het noorden en in Kabul en dat ISKP gerichte aanslagen pleegt tegen onder meer de sjiitische minderheid. Verzoeker, die afkomstig is uit de centraal gelegen provincie Wardak, dat evenwel grenst aan Kabul, heeft (mogelijks) een risicoprofiel.

De hierboven weergegeven landeninformatie duidt op een gewijzigde omstandigheid van de sjiitische minderheid in Afghanistan na de machtsovername in augustus 2021 en de *EUAA Country Guidance* van januari 2023 vermeldt verzoekers profiel als een risicoprofiel dat individueel moet worden onderzocht. Het ontbreekt de Raad aan concrete gegevens over verzoekers individuele situatie in Wardak om een gedegen toekomstgerichte risicoanalyse te maken.

De Raad brengt in herinnering dat het risico op vervolging bij terugkeer *ex nunc* moet worden onderzocht, waarbij alle objectieve elementen in rekening moeten worden gebracht.

Gelet op het gegeven dat verzoeker niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban, hetgeen een fundamenteel nieuw feit is, en gelet op het gegeven dat hij ter terechtzitting op het eerste gezicht doorleefde verklaringen aflegt die een begin van aanwijzing bevatten over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie heeft gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt. Daarbij moet verzoeker de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, dringt zich op. De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

3.3.7.15. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS